

CƯ SĨ CŨNG PHẢI CÓ ĐỦ ĐỨC HẠNH

Năm 1993, anh thợ họ Lý đến nhà tôi nghe Sư phụ giảng Pháp, phát tâm tin Phật. Nửa tháng sau anh xin Quy y Tam Bảo, còn cầm tờ “chứng nhận Quy y” đến khoe tôi.

Từ đó, mỗi ngày nghỉ phép chủ nhật anh đều đến chùa công quả, tình nguyện làm bảo vệ, giữ trật tự cho pháp hội.

Nửa tháng trôi qua, tôi đang cùng các bạn bàn luận Phật Pháp tại nhà, thì anh Lý cùng vợ đến thăm, chào hỏi xong thì họ ngồi một bên nghe chúng tôi nói chuyện.

Đợi chúng tôi đàm đạo xong, vợ anh Lý mới thổ lộ:

- Hôm nay tôi là vốn muốn tìm tôn huynh để nói lý đây. Nhưng vừa rồi nghe những lời tôn huynh nói với mọi người, toàn là diu dặt, hướng dẫn họ hướng thiện. Tháng trước, khi chồng tôi ghé nhà tôn huynh rồi, về nhà anh ấy bảo là “Muốn làm cư sĩ”. Nửa tháng sau, thì anh Quy y Phật làm cư sĩ...

Chị ngừng một chút rồi nói với vẻ âm ức:

- Nhưng tôi không hiểu thế nào gọi là “cư sĩ”? Những tưởng ông xã học được vài điều hay hoặc làm nên việc tốt cho đó. Ai dè từ hôm ấy trở đi, cứ mỗi chủ nhật thì ông đến chùa, nói là đi công quả, hộ pháp... Tôi đến thì đem trái cây, nhang, dầu... về nhà, còn nói là hiện nay người tin theo Phật nhiều lắm, cúng phẩm cũng nhiều vô kể, các thứ, dầu, hương, trái cây, bánh... gì cũng có. Các tu sĩ ăn đâu có hết? Nên cư sĩ đến công quả thì phải chia cho. Tôi nghe vậy thấy so với việc ông đi kiếm tiền thì cũng đâu có khác chi, vậy mà còn khoe đi công quả hộ pháp cho chùa nữa chứ? Tôi thấy làm vậy hình như không hợp lý chút nào? Còn hoang đường hơn nữa là, hằng ngày tan sở về nhà, thì ông cứ khoanh hai đùi lại, khoe là mình đang ngồi tĩnh tọa... Nhưng cứ một chút là kêu tôi bụng nước, một chút thì kêu cho đồ ăn. Tôi nói “tôi bận nấu cơm, ông hãy tự phục vụ đi”... thì ông nói mình mắc ngồi, đùi không thể buông ra! Thực tức chết đi, làm “cư sĩ” kiểu như vậy thì chẳng phải là làm... cha người ta sao? Hay ông đã được tấn phong, trở thành nhân vật cao cấp tầm cỡ nào rồi? Nếu thực vậy thì tôi cũng muốn làm cư sĩ ngồi luyện công đả tọa giống như ông, để xem ai hầu ai cho biết? Hôm nay tôi ôm một bụng tức anh ách đến để đầu lý cùng tôn huynh đây!

Chị nói một hơi, khiến tôi cực kỳ chấn động. Té ra câu chuyện tôi nghe đồn về “Các cư sĩ Phật tử giành nhau phân chia cúng phẩm trong chùa” là sự thật? Hôm nay mới được nghe tận tai, là bằng chứng hiển nhiên thực tế. Thậm chí tôi còn nghe, vì phân chia cúng phẩm không đều mà xảy ra ẩu đả nữa?

Tôi từng xem kinh, thấy ghi thế này: “Một hạt gạo thí chủ nặng như núi Tu di, ăn mà không tu hành, phải mang lòng đội sừng đèn tra”.

Thế thì, những sản phẩm đàn việt cúng dường Tam bảo, Ủng hộ chư Tăng Ni tu, duy trì Phật Pháp trường tồn, vì sao cư sĩ có thể lấy đem về nhà được chứ? Lại còn phát sinh ẩu đả tranh đoạt nữa, đây là việc rất có tội a!

Người xuất gia tiếp nhận của mười phương cúng dường, nếu như không tu hành đúng pháp, sẽ phải đọa vào ác đạo, hưởng chi là hàng cư sĩ tại gia? Tương lai không những đọa địa ngục khó lên, mà các phúc báo đang có hiện đời cũng có thể bị mất sạch! Xin nêu một thí dụ: Nếu Hòa Thượng giới hạnh tinh nghiêm, thì phúc của Ngài giống như một vùng đất tốt màu mỡ phì nhiêu.

Mười phương thiện chúng đến cùng đường, là gieo hạt phúc trên đất đó. Đất nhất định sẽ hồi báo hậu hĩ cho người siêng năng gieo trồng.

Nếu Hòa Thượng giới hạnh không nghiêm, giống như đất xấu cần khô, vô phương cho người thu hoạch tốt. Ngay cả phần thu hoạch của bản thân cũng bị cỏ hoang lấn chiếm, cuối cùng khó tránh cảnh mất mùa.

Huông nữa chúng ta thân là cư sĩ, phước điền đã không bì kịp hàng tu sĩ, vì sao có thể đem tập khí xấu xa đầy tâm tham, sân, si đến cửa Phật thanh tịnh làm loạn như thế chứ?

Hòa Thượng Diệu Pháp từng nói: “ Nếu như đàn việt cúng dường thực phẩm, mà Tăng nhân ăn không hết, chẳng tiện cất chứa, thì có thể phân cho cư sĩ đem về nhà, nhưng phải được Trụ trì đồng ý. Và các cư sĩ khi nhận quà, muốn kiệm phước, thì có thể căn cứ đại khái giá trị món đồ mình cầm đó mà bỏ tiền vào thùng phước sương để tạo thêm công đức. Hoặc người làm công quả cũng có thể cầm ra chợ bán, đem tiền về cho chùa, đây cũng là đúng pháp, là biết tích lũy công đức, biết sợ tổn phước.

Hộ trì chùa vốn là bổn phận của cư sĩ, sao có thể mượn cơ đó, nhân danh này để vơ vét tài vật? Lại còn khởi tâm tham tranh giành ấu đả nhau? Hành vi mê muội này chỉ càng làm cho Phật giáo bị mang ảnh hưởng cực xấu.

Nhân đây, tôi khẩn thiết xin các bạn đạo cư sĩ, làm việc xong nên dành thời gian tụng Kinh Địa Tạng Bồ-tát bốn nguyện và Kinh Lương Hoàng sám, chúng ta hãy mang tâm chí thành tha thiết tụng đọc, nhất định sẽ sinh tâm đại từ quý, tiêu diệt các chướng, thu được phúc vô lượng.

Mục đích chúng ta học Phật là phải thu hoạch trí huệ, bội trần hiệp giác. Gột sạch tam độc, tham, sân, si huân nhiễm đã lâu trong đời ngũ trước từ vô thì kiếp đến nay. Người có trí một khi vừa nhận ra tật tính, hay tập khí xấu của mình là nguyên nhân khiến mình bị đọa vào ba đường dữ (Địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh), thì sao có thể thấy sai còn phạm tiếp? Tự chìm mình vào vực thẳm, vạn kiếp khó ngoi lên?

Cư sĩ đến chùa thì phải nghiên cứu Phật pháp như thế nào để “Thâm nhập kinh tạng, trí huệ như biển” phải luôn học và hành theo hạnh Phật. Chỉ khi trí huệ chân

chánh được khai mở, chúng ta mới biết tin sâu nhân quả báo ứng mà cần trọng, mới cảm động vì tâm lòng độ sinh vật và của chư Phật Bồ Tát, Thánh Hiền Tăng.

Phật không bao giờ vì người có tâm “Phái Quy y” mà bao che dung túng, hoặc giáng tội trừng trị cho ai không có “Phái Quy y”.

Phật luôn đem bi tâm tha thiết tuyên dương chân lý, hy vọng mọi người có thể từ trong mê, giác tỉnh quay về, ly khổ được vui.

Nhưng con đường đạo trong kiếp nhân sinh phải do chính chúng ta tự bước đi. Hiểu rõ điều này, cư sĩ chúng ta phải biết kiệm đức, tích phúc, đến chùa bằng tâm tu sửa, khiêm cung, hộ Pháp vệ Tăng, chân thành học hỏi giáo lý, làm đúng theo lời Phật dạy đệ tự lợi, lợi tha viên mãn.